

بنکلی کتاب

صفیه حلیم

د نثر غونډ

□□□□

خپروونکي

بلک آرټ پریس. پېښور

بسم الله الرحمن الرحيم

Ketabton.com

ښکلی کتاب

په پښتو ژبه کې مې تر اوسه یو ښکلی کتاب نه دی لیدلی. یو داسې کتاب چې په غټو ښکلو تورو لیکل شوی وي، کاغذ یې غوړ او سپین وي او د املا یوه غلطې هم ونه لري. یو داسې کتاب چې انځورونه او تصویرونه هم پکې وي. او پوښ یې هم دومره کلک وي چې تر مودو یې پانې بېلې نشي. یو داسې کتاب چې خپلو سیالو ته یې وښیمه او دوی راته ووايي،

"په پښتو ژبه کې همداسې کتابونه چاپیږي"

خو مودې وشوې چې زه داسې کتاب په انتظار په ژېړ زبېښلي کاغذ چاپ کتابونه لولمه. د یو شمېر املايي تېروتنو له کبله مې خپرونکو ته ډېر غاښونه چیچلي. د ورو تورو په لوستلو مې د سترگو نظر کم شو.

داسې ښکاري چې د مودو راهیسې وچه ډوډۍ له پیازو سره خورمه، کله کله خو پیاز هم نه وي بس یوازې وچه ډوډۍ وي.

نو ځکه مې دا هوډ وکړو چې زه به نوره وچه ډوډۍ نه خورمه، زه دومره توان لرم چې پخپله ژبه کې یو ښکلی کتاب چاپ کړم. گوره که د نورو هم ورته پام شي او په دې وچه ډوډۍ کې لږ غوړي هم وگډ کړي... د پیازو سره غوښه او رڼه ترکاري هم گډ کړي.

... درېغه که داسې وشي...

منی (خزان)

نن چې زه له کوره وتلمه، نو د بوب سره مې يوه وچه پانه ونېسته. ما په يوه لاس دا پانه د بوب نه رابېله کړه او يوه شېبه مې ورته وکتل. [دې وچې پانې په منځ کې د انسان د بدن د شریانونو په څېر سره رگونه غځېدلې وو.] [کتل] []
تولو ونو د زرغونو پانو ر ک طلايي شوی وو، زما د کور شا وخوا ټولې ونې
بن غوندي وې. د مني په باد کې چې کومې پانې الوتلې د هغو ټولو رگونه
هغه رگونه وو چې په پسرلي کې نه تر سترگو کېږي. نارنجي، خرمایي، د
ادامو رنگ، د سرو خاورو رنگ، د غنمو د دانې ر ک، [] [] [] [] []
رستکي رنگ. ښايي دا رگونه د هغه انځورگر نه پاتې شوي دي چې د پسرلي
په رگونو م[ين دی.

ما دغه وچه پانه په خپل کتاب کې کېښوده او د هغې نه مې پوښتنه وکړه.
" نا قدر به څوک کوي؟ ته د زوال نښه يې. ستا په لیدو خلک غمجن شي. ځکه
ته د سرو بادونو او د ژمي الامه يې."

خو دې پانې ه ځواب کې راته وويل. " نه...زه د ژوند نښه يم. وگوره... د کوم
بوټي نه چې زه را بېله شوی يم، د هغه گلونه رژيدلي دي خو تخم يې پاتې دی.
[دې تخم د [] [] []، انې په خېټه کې څومره نور گلونه پټ دي. په دوی کې
راتلونکي پسرلي پټ وي."

[کتاب ټول کړو. د باده سره د الوتونکو پانو په گډا مې د پسرلي وير بند کړو
او د مني لمانځنه مې وکړه.

□ □ □

□ □ □ فرعون چې به کله واک تر لاسه کړو نو ورسره سم به يې د خپلې مقبرې په جوړولو هم لاس پورې کړ. د دې لپاره به پلانونه جوړ شول، خای به وټاکل □ □ □ □ □ ران او انځورگر به په کار وگمارل شول. کار به پېل شو او کلونه به رې واوښتل. هر فرعون چې ډېر کلونه ژوند کړی دی □ په مقبره کې يې ډېر خوړونه جوړ شوي دي. هرکله چې به يو فرعون مړ شو او کاريگران به خبر شول چې اوس فلاني واکمن شوی دی. نو دوی به د پخواني فرعو □ □ □ □ مدغسي نېمگړی پرېښوده او د نوي فرعون د مقبرې د جوړېدو لپاره به ور وړاندې شول چې خپله مزدوري د لاسه ور نه کړي.

اوس که زرگونه کاله وروسته د ، مقبرو نېمگړو انځورنو ته څوک ځير شي نو فکر دې هم وکړي چې ايا هغو کارکوونکو به چې خپل کار به يې نېمگړی پرېښودو، هماغسې فکر نه کاوو لکه چې يې په دفترونو کې د يوه مشر په وتلو او د نوي مشر په راتللو، دفترې کارکوونکي کوي.

هر تمدن بدلېږي خو د انسان فطرت هماغسې دی... لکه چې وو.

د سهار ستوری

ه تا د سهار ستوری نه وي لیدلی، نو وي گوره. بڼه شپبه ورته خیر شه. □
ستوری ټوله شپه په اسمان کې وي خو د دې بڼکلا هغه وخت ډېره زیاته شي چې
کله شپه خپل خادر وغوروي. په دې وروستیو وختونو کې د شپې په وروستیو
سلگیو کې د سهار د ستوري رڼا نوره هم زیاته شي. □ □ دې خلا سره دا
ستوری د نورو ټولو ستورو تر ورکېدو وروسته هم پخپل خای ولاړ وي...داسې
لکه چې د سهار د رڼا د نندارې لپاره ولاړ وي. او یا بیا د هغه شوخ ماشوم په
□ان چې نور ټول ترېنه کور ته تللي وي او دی اوس هم په لوبغالي کې لوبې
کوي.

دا ستوری یعنې د سهار ستوری، ډېر خلک نه ویني. □ دې د لیدو وخت ډېر
نېکمرغه وخت وي. خو هغه وخت ر خلک ویده وي. او یوازې یو څو وي چې
پدې وخت کې راپاسېدلی وي او ویني وي.

دا وخت ټولو ته اسمان یاره ښکاري. که هسې اسمان ته نظر هم وکړې خو بیا
ژر مخ ترې اړوي او پخپلو کارونو بوخت شي. که ته دا ستوری لیدل غواړې نو
بڼه ورته خیر شه او دا پوښتنه ترې وکړه چې

تاته دا بڼکلا، دا خلا او دا رڼا څوک در کوي؟ شپه که ورځ؟

پیشتری

سر کال هم په پسرلي کې مور کلي ته راغلي یو. د غنمو دانو د خپلو پوستکو نه
 ه را بهر کړي دي او ځینو بیا د ځمکو سینه پرې کړې او د ونو نندارې ته
 ولاړ دي. د ځمکې د سینې نه هره ونه او وابنه ر ټوکیږي. او پدې کې د شوخو
 وایو ه شان د پیشتری نازکې پانې هم شاملې دي. خو دوی د نورو نه شرمېږي.
 کله د غنمو تر بوټي لاندې او کله بیا د شلخې تر پلنو پانو لاندې ځان غلی کوي.
 ې شوخو او معصوصو وړو بوټو ته یوازې وړې نازکې گوتې ځان رسولای
 شي... د وړو جینکو گوتې... دا جینکې ډلې ډلې لکه د چرچنو سهار د خپلو شکریو
 او شکورونو سره پټو ته ورووځي او د پیشتری ساک کوي. کله کله کڅی ماما
 ورباندې غږ وکړي نو دوی په منډه شي. خو نوری زړه و ېي هم هلته په لویو
 بوټو کې ځان پټ کړي.

ز کال هم دغه وړې جینکې روانې دي. خو زه پکې نه یمه. □ □ □ □
 لاسونو نه بد راځي. ما گوتې نورې وړې پاتې نه دي. او زه اوس په لویو بوټو
 کې نشمه پټېدی... ځکه خو اوس زه ساگو ته نه ورځمه. اوس به زه ټول ژوند د
 پیشتری مراوې او وچې پانې پخوم_____ه.

ستا کليزه

نن زه بيا ستا د زېږيدو ورځ لمانځمه. د هر کال په شان...زما د زړه په زېږ خانو کې يو محفل جوړېږي چې پکې ستا ټول يادونه لکه د رڼا بليرې. او دا رڼاگانې رنگ لري. دې محفل کې د پېښو او حادثو مېلمانه اوږي را اوږي...ځينې ډېر خوشاله دي. ټول خانې...او دا ټول مېلمانه د وخت په اورگادې کې يوځای
██ ██ ██ ██ هغسې لکه چې د يوه دفتر همکاران د خپل يوه همکار واده له ورځې. دوی ټولو ستا انتظار کاوو.

بيا ما د زمانو له مخه هغه پرده لرې کړه چې ته يې شاته ولاړ وې. ټولو لاسونه وپړکول. ټول مېلمانه راځي. ██ ██ ته د هغوي خبرې اوږو. ټول ماښام به همدې خبرو کې تېر شي.

بيا وروستی مېلمه هم ولاړ شي. زه سترگې پټې کړم او تا ته يو وچ گل درکړمه. دا گل زما ماضی دی. ډېرو زمانو راهيسې مې په يوه کتاب کې ايښې وو.

ته دا گل راواخلي او ورته وگوري. ستا سترگو ته زما ماضی او خپل ██ ██ تيرېږي. بيا د زماني په گرد کې ورک شي. او زه په ماضي کې پاتې شمه.

ملغلري

په بڼايست او سينگار کي هيڅ يو شی د ملغلرو سره ځان نشي برابرولی. □□□□
 سپين د انسان د شوق لپاره څو څو ځلي خپله بڼه بدلوي. نو څو واري پکي
 بدلون راوستل کيږي. کله ترې غوروالی جوړيږي، کله گوټي او کله امېل. کله
 يوازي د خښتو په بڼه کې د نړۍ د لويو خزانو په زېرخانو کې پټ شي او کله بيا
 ترې بازاری سکي جوړې شي.

خو ملغلره تل فطرت ته نژدې وي. □ دې شکل پخپله فطرت جوړوي او که
 څوک ترې امېل يا والی جوړوي هم نو پخپله اصلي بڼه کې يې کار □. کله دا
 ډېرې وړې هم وي، نو بې له دې چې سوری شي او لړۍ ترې جوړه شي، نور
 څه بدلون نه مومي. او کله چې ماتې را ماتې شي نو د خاورو په څېر مېده شي
 او په داروگانو کې حل شي.

شکه چې د سينگار لپاره به د ملغلري غوندې بل فطري شی نه وي. بڼايي
 خدای پاک به هم همدا غوښتل.

پدېځې نړۍ اوس بيا فطرت ته مخه کړې ده او عجيبه خبره دا ده چې د ملغلري
 د بڼايست د لا څرگندولو لپاره دا د تور پوستو بڼو په بدن د نندارې لپاره ځړوي.

تلوسه

کله چې ورېځې د لمر سره پټ پټونې پېل کړي نو زه ټول کارونه پرېږدم او د دوی په ننداره شمه. سپينې ورېځې لکه د ورېښمو لوپټې د باد په زانگو کې زانگې. خو توري ورېځې بيا د مستو هاتيانو په شان د اسمان په ځنگله کې ځغلي.

ورو ورو هاتيان زيات شي. سپينې لوپټې والوزي، ورکې شي. دا شېبې ډېرې سختې وې. نه باران کېږي [نه ورېځې خوځيږي او نه لمر ښکاري. داسې ښکاري لکه هر څه چې د يو څو شېبو لپاره په خپل ځای هک پک ودرېږي. دا هغه شېبه وي چې د جنگ نه لږ وړاندې د سپاهيانو زړونه بوږنوي. دا شېبې ډېرې درنې او ډېرې سختې وي.

يا يو تک وشي. د باران لومړی څاڅکی همت وکړي. جنگ په ميدان کې يو مندان د جنگ نعره پورته کړي او لومړی غشی، لومړی توغندي، لومړی ډز... په لومړي څاڅکي پسې نور هم ځان مخکې ته راواچوي... يو ناتار جوړ... د ځمکې نه لوڅره راپورته شي او په دې لوڅره کې د خاورې وړمې هم راپورته شي. يو شړپاری وي. او زما ټول گروم، ټوله تلوسه د هغو بربوکیو په لوري روانه شي، په ځمکه جوړيږي او ماتيږي — جوړيږي او ماتيږي.

[د پېښور د اوږي بارانونه ته]

يو اړخيزه مينه

په يوه تخته باندې چا وليکل

"زه د خواړو سره مينه لرم"

ورځې چې تېرې شوې نو ځ يو بل چا دې ليکنې ته پام شو او لاندې يې ورته وليکل.

"خواړه ستا سره مينه نه لري"

د پښتو يوه لنډۍ ده چې

مينه په تلو راتلو زياتيږي

کله راځه کله به زه درځم مينه

څوک په دې باور لري چې مينه يو اړخيز څي کيدای. هر ټوک غواړي چې د مينې په بدل کې مينه ترلاسه کړي. بنايي د دوو انسانانو ترمنځ مينه به همدغسې نوعيت لري. کله يو مټين د خپلې مينې احساس څرگند نه کړي نو کيدای شي معشوق هم ترېنه ډډه وکړي او ورو ورو د دوی هر نازک احساس ورک شي او مينه پای ته ورسېږي.

خو ريښتوني مينه تل پايي او پداسې حالت کې هم ژوندی وي چې معشوق ورته يڅ پام هم ونه کړي.

د خدای سره مينه همدغسې وي او د فطرت د ښکلاوو او بوټو او گلونو سره مينه هم يو اړخيزه وي

او د خواړو سره مينه... ايا مينه هم کيدای شي؟

٠٠٠٠

خومره لمانحل شوی یی. کله خو ستا وړانگې د زرتشتیانو لپار "اهورا مزد" ٠٠٠٠ کله بیا د لرغونو مصریانو لپار " ٠٠ " ٠٠٠٠ روم د لوی سلطنت وگړو بیا درته "٠٠٠٠٠٠" ویل چې هره ورځ به د سرو زرو په خپلې گاډي کې د دولسو اسونو سره د اسمان د ختیځې څنډې نه رابنکاره شوې او په لوېدیځه څنډه کې به ترې ورک شوې.

اوس... ستا تودو وړانگو ته انسان نشي ټینگیدای او کله چې ته په خپل ټول شان او بې ځنډه د ځمکې په مخ خپل جلال و غوروي نو د سوکري اسونه کاواکه شي. ځنگلونه په اور وسوځي... ٠٠٠٠ یې مړه شي او انسان در په دره شي... نو...

ه ته غواړې چې انسان یو واري بیا تا هماغسې ولمانځي ٠٠٠٠ ٠٠٠٠٠٠٠٠... ځکه چې دی اوس پوهه لري... دی اوس خبر دی چې ته هم معبود لري... ته پخپله : خپل رب په اختیار کې یې... ځکه خو... مودې وشوې چې خلک ستا عبادت نه کوي... او ځکه خو... اوس ستا معبدونه د لارویو لپاره د سپل او یا هم عبرت مرکزونه گرځېدلي دي.

سيوري

د ژوند په سترو لارو کې يو سيوري زما مل دی. که زما مخ لمر ته وي او که نه... خو دا سيوري تل راپسې وي. په ټکنده غرمه کې چې کله لمر پر سر
پېښې او د هيڅ شي سيوري نه جوړېږي، نو زه بيا هم خپل مل لرمه.
کله کله خو زه د خپل دغه مل د خولې خپل نوم اورمه. "انې... ته خبره
..."

او زه چې دا غږ واورمه نو په منډه شمه. خو سيوري هم راپسې وي، په منډه
منډه...

ر کله چې زما گامونه گړندی شي نو په غږ کې تلوسه نوره هم ډېره شی...
"ودرېره... انې... اوس مه ځه... خبر دی... ايساره شه..."

په ځنگ کې روان شي...

زه خبرې ته خوله جوړومه خو هيڅ نشمه ویلی. هغه راته وايي... "خبرې
وکړه... ولې پټه خوله یې..."

خو زه ورته نه گورمه... وپېرېمه... چې که مې ورته وکتل نو زه به د کاني شمه
و هم هلته په ځمکه کې بنځه پاته شمه. ځکه خو مودې وشوې چې کله زه په
ځمکه نو شاته نه گورمه.

۱۱ ۱۱ ۱۱ ۱۱ ۱۱ ۱۱

په تيونس کې دوه نيم زره کاله پخوا د "کرتاژ" ن او مذهب منونکو د جنگ يا د يو بل قدرتي افت نه د ځان ژغورلو لپاره خپل ماشومان د خپلو پيرانو معبد ته بوتلل. هلته به يې د ماشوم سر د دېوال سره ووهلو او بيا به يې د معبد په قربان ټاټوبي ته ورسول. ځولو وروسته به يې د ماشوم خاورې ايرې په يوې کټوې مانگوټي کې واچولې، سر به يې پسې وتړو او قربان گاه ته نژدې په يوې گري هديرې کې به يې کېښودې.

د لاتيني امريکا د پېرو خلک بيا د کرتاژ تمدن تر هغو لږ زړه سواندۍ وو. د دوی عقیده وه چې د دوی خدايان د هېواد تر ټولو لوړ غره "۱۱ ۱۱ ۱۱" کې اوسيږي. او لکه چې هغه ترې ناراضه شي نو بيا طوفان ورباندې راولي او واورې ورباندې اوري. د دغو خدايانو د پخلاينې لپاره به ماشومان د غره تر لور اوچتې څنډې ته بېول کېده. غره ته د ورتلو په ټوله لاره کې به يې سندرې ويلې. بيا به يې ماشوم ته د بنگو په څېر يو بوتۍ ورکړو. چې په هغه به ماشوم بې هوشه شو.. په همدې بې هوشۍ کې به يې ماشوم د ناستې په انداز کې په يوه بوجۍ کې بند کړو او په غره کې به يې ښخ کړو. ورسره به يې د سپينو جوړه يوه وړه هوسۍ (لامه) يا د مري بت هم کېښودو. دې ټولو مراسمو ته به دوی "کاما کوچا" ويل.

ايا داسې ځناور په دنيا کې شته چې د خپل ځان د ساتلو لپاره خپل اولاد وژني؟

وره خبره

ما د انتظار شېبې په ټول کاینات و غځېدې. دس ماته ټول غبرونه بې معنا شول. □ خوا خلک راته ژوندي نه ښکاري. د خپل زړه درزا سمه اوریدی شمه. خو په دې کې بل غبر هم □ کړسها ی دی چې ما ورته غوږ نیولی دی. سترګې مې تت او رته نیولی دی. تر څه تیار دي. د ایشېدلو اوبو پیاله مې هم جوخته ایښې □. وخت پوره شوه. زما په ذهن کې یوه ګړۍ شرنګ وکړي او زه د دېګ نه سر لیری کړم. د هیروشیما په ښار کې د اپټم ب□ لوڅره راپورته شي.

زه یو څو دانې وریجې په کفگیر کې راواخلمه او د دېګ سر ژر بند کړم. په دې وخت کې زما ذهن په دریو برخو کې وېشلی وي. هره برخه راته یوه یوه بېله بېله خبره کوي. یوه وایي، " که نرمې وي نو هوا ورله وکړه " بله وایي،

" که کلکې وي نو ایشېدلي اوبه پرې وشینده او څو شېبې دمه ورته وکړه. "

خو دریمه برخه راته تر ټولو سپېره خبره کوي،

" شوله شوي؟ ... حلوا دې کړي... هاهاها... "

زه د وریجو دانې د کفگیر په سر په ګوتو مروړمه او یو څو پکې خولې ته کړم. سمدلاسه د وخت واګي یو ځل بیا زما په لاس کې شي. د ورځې خواري مې پر ځای شوه. لږه شېبه وروسته ټول مېلمان په دسترخوان ناست وریجې خوري. خو زما د څو شېبو د تشنګ نه خبر نه وي.

□ □□

د ډوډۍ نه مې یو څو پیسې وسپمولې چې ځان ته نوي جامې واخلم. زه پوهیږم چې دا پیسې به بس نه وی. خو بیا هم د ښار په ټولو دکانونو کې وگرځیدم چې د خپل وس سره سمې یوه جوړه جامې □□□□. خو ونه شوه.

چا راته وویل، په کبار کې یې ولټوه. خو زما کمیس پرتوگ په نورو ملکونو کې رواج نه دي. بار خو هم گران دی. یوه کباري راته وویل چې د ښار د اوچتو کورنیو خلک د وی نه هغه جامې وړي چې د لندن او نیویارک ښې او ټاپې یې لگیدلي وي. نو هیڅوک پرې شک نه کوي چې دا کبار دی. او د ځینو ریانو مخې ته خو ما پخپله لوی لوی موټري ولیدې.

زما یوه جوړه جامې په کار وی خو تر ډېرو هڅو وروسته مې اخر په یو وړوکی دوکان کې یوه جوړه ومونده چې تر اصل قیمت ارزانه شوې وه. او د بیې د ټیټېدو سبب یې دا وو چې په کمیس کې یې جیب نه وو. زما همداسې جوړه پکار □□□□ یې دا جامې په تن کې دي او زه ډېر خوشاله په دې یم چې جیب نه [م]. ځکه زما سره په جیب کې د اېښودو لپاره هیڅ نشته.

کنسرت

دغه شپږ کلن ماشوم چې سهار شپږ بجې د مور په غږ نه راپاڅيږي نو هغه ترېنه ورو شړۍ راکا ، او دی په ځمکه ودروي. بيا دغه شپږ کلن ماشوم د خپلو شپږو ورونو خويندو سره په خوبولو سترگو چای وڅښي او له کوره ووځي. □ □ قدمونه لکه د مشين، د خپل مشر ورور په پله ورځي او اته بجې د کار ځای ته ورسېږي. هلته دی د موسيقۍ د الاتو د غږونکو په شان... [نگک په لاس کې اخلې او د گوتو په سر يوې څرېدونکې نابشپړې قالينې ته کښيښي. بيا د □ □ لاسونه ورو ورو وخوځي. ږي وږي گوتي د وږي په تارونو کې د درد نغمې غږوي. دی يوازې هغه سر غږوي چې استاد يې ورته وايي. کله نا کله د □ □ بې سترې شي، گوتي يې درد وکړي خو د ده نغمه نه بندېږي. □ ده گوتي مابښام هغه وخت ودرېږي چې کله سمفوني پای ته ورسېږي. بيا چې کله دا شپږ کلن ماشوم مابښام شپږ بجې کور ته راوړسېږي نو په خوبولو سترگو د خپلو شپږو ورونو خويندو سره ډوډۍ وخوري او سمدستي ویده شي. کله نا کله چې يې مور ده په پرسېدلو او پرهر گوتو ، لهم لگوي نو دی ژاړي. □ ده دا خيال دی چې د نړۍ ټول ماشومان د ده په شان ژوند کوي... بيا... د ده په وړو گوتو جوړه سمفوني د يوې لويې قالينې په کنسرت کې غږېږي او کله چې د نړۍ په يوه بل ټ کې څوک دا کنسرت اوري نو د خوښۍ احساس لاسي ډېر شي. هغه مهال د قالين په کنسرت کې هيڅوک د دې شپږ کلن ماشوم له گوتو څڅېدلي وينې نه وينې.

اور او اوبه

ساینس پوهان وایي چې د انسان د ژوند لپاره اوبه تر ټولو ضروري دي. هو... اوبه به د مادي ژوند لپاره ضروري وي. خو په انسان کې د تخلیق **ژونکي** په اور پایي. د نازک احساس رڼا ته اړتیا لري. د جذبات لکه د اور لمبې کېدل غواړي. د ټولو احساساتو اظهار په اور سره کېږي.

انسان د خپل عقیدت اظهار په معبدونو کې د شمعو او دېوو په بلولو سره کوي. ځکه د ، په لمبه کې ده ته رنګارنګ بڼاپېری ښکاري. ځکه چې د خوښۍ او پسرلي علامه وي او رڼا، چې د ورځې او وینې ژوند ښه وي... ښایي چې انسان ارو نه له دې کبله کرکه کوي چې دا د باطل ښه وي. توره شپه د خوب وخت ښيي. خوب چې د مرګ بل نوم دی. او انسان مرګ نه غواړي ځکه خو اور ورته د ژوند پیغام ورکوي. که څه هم د ده ژوند په اصل کې په اوبو ولاړ دی.

د ژمي د باران جري به ولگېده نو ټول به د كلي په كوټه كې راټول وو. دا چې ټوله ورځ به څرنگه تېريده؟ نه مې يادېږي. خو مازديگر به يوې ښځې يو لوی نانک د نغري سره نژدې په ځمکه کېښود او د گوري کک به يې پکې واړوو.

موږ ماشومان به ټول د دې خانک نه چارچاپېره کېناستو. دا مې هم نه په زړه کېږي چې په خانک کې به د کومې ښځې لاسونه وو، زما د ترور، نيا او که د بل چا؟ زما لپاره دا څېرې دومره زړه راښکونکي نه وې. زړه راښکونکي ننداره به دا وه چې ورو ورو به د گوري په کک کې سپين اوږه گډېده، بيا به پکې هگۍ ماتې شوې. د هگيو ژېړ به تر هغه په دې گډوله کې ښکارېدو چې سپين پي به يې نه وو ورباندې اړولې. ورو ورو به دا ټول رنگونه سره يو ځای شول او د ب نه به يو رنگ جوړ شو. شاتو رنگ. يوه لويه تبي به په نغري سپره کړل شوه او زموږ سترگي به د غوړيو په هغې غټې وربځې وې چې ورو ورو به په تبي ويلې کېده. بيا به دا غټې ورکه شوه او نابېره به د لرگي يوه ځمځۍ، تبي ته راتېټه شوه. يو "نگ" به وشو او د دې په سر به شات رنگي گډوله راوڅڅېده او يوه دايره لويېده او خوږ خوږ بوی به ورنه راپورته شو. کله چې به يې دغه دايره په يوه اوسپنيز کفگير واړوه نو نارنجي رنگ به يې زما خوله او سپر مې وتخنولې. او بيا چې به لومړۍ وېشله د هر چا تر خولې رسېده، هغه به ماته باچا ښکارېدو.

□□□

زما زويه! ته چې مې په غېږه کې سر کېږدې نو ټول وجود دې راټول شي. ستا مخ نوراني شي. ستا له سترگو ټول وحشت وتېښتي. زه چې ستا تندې ښکلوږم نو يو عجيبه سرور را په برخه شي. ستا د بدن سکون زما بدن ته کډه وکړي. ستا ټول وجود بېرته زما په وجود کې حل شي. او موږ يوې بلې دنيا ته ورشو، شنو باغونو، روانو چينو او د ښکلو مرغيو جهان ته.

چې کله ته وستېږي نو زه دې په وېښتو کې گوتي ووهمه. بيا دې وتخنومه نو ته د زړه د اخلاصه وځاندي ستا په دې خدا زما ټوله ستړيا ليري شي. دا شېبې □□□□□□□□□□. زما نه هغه فکر هم ليري شي چې ته به يوه ورځ لوی شي، يو پوره سړی به يې. ځان له به بله ځاله جوړوي، د يوې بلې ښځې په سينه به ښکته شي. هغې په غېږ کې به هم ستا لپاره سرور وي. نو ښايي د ښځې مينه د مور وي او د هر نارينه مينه د ماشوم مينه.

بې نومه قبر

هر انسان ژوند د يو څو کيسو غونډ وي. خو هره کيسه به نه ليکل کيږي. هر شاعر او ليکوال د ژوند د ځينو پېښو په بېلا بېل ډول کاغذ ته مخه کړې وي. خو عجيبه ده، په پښتو شعر کې د معشوق د حسن، [دا، ناز، جفا او د مينې په هکله هر څوک خبر وي خو نوم يې چاته څرگند نه وي.

خوشحال خان د شعر هغه نازک بدن به څه نومېدو چې د شونډو د شراب ستاينه يې اوس هم کيږي. د حميد مومند هغه معشوق په کوم نو يادېدو چې د هغه په سفر ده د خپل غم څرگندونه په يوه اوږده نظم کې وکړه. نوک وو؟ بنځي سړي څه نومېدل؟ په کوم ځای کې بنځ دي؟ او خپلوان به يې چرته وي؟

رېښته هيڅوک نه کوي. نه څوک دعا کوي او نه هم څوک مننه ورته وايي چې که دوی نه وایي نو ښايي د خوشحال، رحمان او حميد په شعر کې به دومره سکلا نه وای.

دوهم نړيوال جنگ کې په زرگونو پوځيان داسې هم مړه شول چې مړي يې ورک وو. د يورپ په لويو ښارونو کې د همدې بې نومو او ورکو پوځيانو په ستازيتوب او ياد کې، يو يو قبر د ښې په توگه جوړ شوی دی او چې کله خلک قبرونو د گلونو گېډۍ رډي نو هغه ټول بې نومه مړي پرې يادوي.

درېغه! چې څوک د يادگار په توگه يو داسې قبر جوړ کړي چې د پښتو شعر د ډلو معشوقو استازيتوب وکړي.

دوه لاسونه

د ځمکې او اسمان ترمنځ یوه نرۍ سپینه لیکه غځیدلې ده. په هم دې سپینه لیکه کې بند. یې چې اسمان د یوې ابې رنگې پیالې په شان، په یوې بلې څر رنگې پیالې، اړولې پروت دی. دغه نرۍ سپینه لیکه کله کله غټه شي. د ځمکې د اسمان ترمنځ دا ننداره زه د ډېرو کلونو راهیسې گورمه. په هر سفر کې زه د الوتکې د کړکۍ نه دا ننداره کومه. نه ځمکه راته ځمکه ښکاري او نه اسمان هغه اسمان وي. په خلا کې د ورېځو لوی لوی غونډارې لکه د مالوچو غونډې اوړي را اوړي. نابېره زه د خپله ځایه راپاڅمه او پدې غونډارو توپ کړمه. د یوه ماشوم په څېر توپونه ورباندې ووهمه. زما وجود هم د مالوچو په شان سپک شي. زه د یوه غونډارې نه بل ته ورلوېرمه او بیا نابېره ځمکې ته روانه شم. بنکته تکه توره تیاره وي... زه خپل ځان د باران د سیلۍ څپو ته ور وسپارمه. زه خبره یمه چې بنکته په ځمکه به دوه قوي او تاوده لاسونه ما ونیسي.

خوشاله گوند

زما مخ ته وگوره... ۰۰۰ ۰۰۰ ته ځير شه... به دې کې به تاته گونځي ښکاره شي، ځکه ما په ژوند کې ډېر فکر او تردد نه دی کړی. په دې دومره لویه نړۍ کې چې ما هر نوی شی لېدلو نو هغه ته به مې وروځي اوچتې شوې. ځکه زما په تندي دا تنې درې ليکي د دې استعجاب مهرونه دي. ما سترگو ته هم ځير شه. ۰ دې شاوخوا تورې حلقې زما د ژوند د شپو سيوري دي... هغه شپې چې ما به پکې کتابونه لوستل، هغه شپې چې ما د خپلې محبوبې په ياد سبا کولې. ۰۰۰ سترگو شاوخوا ډېرې گوند ۰۰۰. په دې کې ډېرې له هغه وخت راهيسې جوړې دي چې ما په ډکه خوله خندا زده کړه.

اوس زما ږيري ته ځير شه چې هر ويښته يې لکه د سپينو زرو ځليري. خو ته تر دې ويښتو لاندې پټې گونجې هم ولټوه چې زما په بارځو او شونډو شاوخوا له ه وخت نه جوړې دي چې په دې نړۍ کې زما ايله يو څو ورځې شوي وي. ۰۰۰ گونځي زما د خوشحاله وختونو سند دی.

ته داسې مه گڼه چې ما به په ژوند کې غم نه وي لېدلی. ما هم د نورو انسانو په څېر د خپلې برخې غم گاللی دی. هم ډېرې بدې ورځې ليدلې دي. خو ما به په ژور غم کې خوشحاله وختونه يادول. زه په دې پوهيدم که مې غم ځان ته پخپله رالاند نه کړو نو دا به مې تېر کړي. که دې پدې خبره باور نه کېږي نو ۰۰۰ سترگو ته ځير شه. ځکه که انسان زور هم شي نو سترگې يې نه ږيري او سترگې چيرې هم دروغ نه وايي.

يو سپين ږيري د انځور په ليدو)

□ □ □ □

زما باغ زما د ستري ژوند نه د ارام هغه خای دی چې زه په هیڅ قیمت په بل خای بدلول نه غواړمه. پدې وړوکی گلبن کې زما دنیا راټوله ده. ډېر بوتې ما پخپله پکې کرلې دي. خو د نورو نښې هم پکې شته دي. □ دغه کور پخوانیو مالکانو د لاسونو لگېدلي بوتې، چې کاسني گلونه پکې هر کال راټوکېږي، ما ته دا فکر راکوي چې انسان فاني دی. بوتې پاتې شي خو لگوونکي یې ورک □ □ . ډېوال سره جوخت د لیونډر یو بوتې چې مور راته لگولی وو، ټول کال شین وي... د مور د مینې په شان... کله کله چې مې دنیا خوروي نو زه د دې بوتې یو گل یا یوه شنه پاڼه راوشکوم، په گوتو کې یې ومروړم، د لیونډر وړمه ترې راپورته شي او ماته د مور د وجود خوشبويي را په یاد شي. ها خوا د لرگي د تختې سره د ژېړ گلاب بوتې دی. □ ی نازک گلونه زما د ژوند د ملگري ډېر خوښ دی او دا بوتې هم هغه راته لگولی دی. په همدې قطار کې د ریحان بوتې م دی چې کله خوشحاله ښکاري او [ه خفه. ، بوتې ته ما ډېرې کیسې کړي □ □ . ځکه خو زما په غم غمډ ، او په خوشحالی مې خوشحال وي. دې بل لاس ته د سرو گلابو بوتې دی او د ، د گلونو رنگ هغه وخت اناري شي چې لمر پرې لگيږي. د اطلس ژېړ گلونه مې د خور د لاس نښه ده. که دې بوتې ته زه اوبه ورکړم او که یې ور نه کړم، په دې کې گلونه هر ورو کيږي. هماغسې لکه چې □ □ راته د مفتو مشورې راکوي. او د ورور د لاس لگېدلي د صنوبر ونه اوس د هغه د قد نه هم اوچته شوې ده. زه چې د دې د تنې سره ډډه ولگومه نو هغه اعتماد راپکې بیا پیدا شي چې دنیا را نه وړی وي.

شاعرانو ته

بد رنگ ورته لې نه ښکاري. دوی د پلنو پوزو، کږو غاښونو او و شونډو ستاينه ولې نه کوي؟ دوی ته لنډ ويښته ولې خوند نه ورکوي. دوی د عامو خلکو د عام ژوند لپاره ولې شعر نه وايي؟؟؟.

دوی د خدای د قدرت ثنا وايي. فطرت نندارو ته ځير وي او په هر شي کې رته د شعر موضوع ښکاري. نو بيا ولې د تيتي ونې(قد)، غټې خټې او د بوی لرونکي خولې په هکله څه نه لیکي. ادا هر څه قدرت نه دی؟ او که شاوخوا گوری نو د انسانانو يو زيات شمېر د دوی د ښکلا په تله بشپړ نه څیژی.

دوی که ډېره توره وکړي نو د يوه مزدور خوله، د يوه کرونده گر خواري او د يوه کاریگر تور لاسونه وستايي. یا دوی ولې په هغه حسن پسې گرځي چې لږو ته ور په برخه وي.

ی هم د عامو انسانانو په څېر وي. ځکه عام انسانان هم هغه شي ته ډېر ښت ورکوي چې نایابه وي. او هر هغه څه چې موندل یې اسانه نه وي د هغه بیه هم ډېره وي.

شاعران چې ځان د نورو خلکو نه جلا او کله کله اوچت ښيي، نو بیا یې ولې د ارزښتونه له نورو بېل نه دي. دوی د نایابه حسن په ستاينه کې دېوانونه وليکي... خو هغه کسان چې ډوډۍ ورله پخوي او دوی د سریتوب په حد کې ساتي، د هغو لپاره له خلي يوه خوږه خبره ويستل هم ورته لوی عذاب وي.

« شاعره! ته به کله نوی مضمون لیکي »

□ □ □ □

دا دوه زره او څلور سوه کاله تر مخه زمانه ده. د اتن (اېتهنز) په يوه محکمه کې د قضاوت کوونکو ډله په دې بحث کې چې د پوښتنو څه سزا په کار ده □ □ □ □ تورن دی چې پوښتنې يې پاروونکي وي. د ملزم وکیلان دليل وړاندې کوي چې پوښتنې د پوهې او زده کړې بنسټيزې تيرې دي. □ □ □ □ ملزم پوښتنې هم جيبه دي. دی پوښتنې:

"نه څه دي؟" م څه دي □ □ "انصاف څه دی □ □"

دی خپله هم د پوښتنو ځواب نه لري او غواړي چې ځواب يې پېدا کړي.

د اتن ښار په هر رېستوران کې دده په پوښتنو بحثونه روان دي:

"ږه ورتوب څه □ □ زغم څه وي؟ اساطير څوک دي؟"

دا وروستی پوښتنه خو بېخي کفر گڼل کېږي. او له همدې کبله ملزم ته وويل شول چې تر هغې به بندي وي تر څو د خپلو پوښتنو نه لاس وانخلي.

□ □ □ □ دوه زره څلور سوه کاله وروسته، زه هغې زندان ته مخامخ ولاړ يم چې "ملزم پکې بندي وو. په سمڅه کې جوړې درې دروازې □ □ نه خو د کوم معمار لخوا جوړې شوي دي او نه يې هم کوم هنرمند د ښکلا لپاره کومې تيرې وړ توپرلي دي. □ □ □ □ دې زندان دېوالونه يو عجيب غوندې غرور لري. □ □ □ □ خانې تورتم هر سهار د لمر په وړانگو روښانه شي او مخامخ □ □ "اپکروپوليس" مرمري ستني رابښکاره شي.

شپه

د شپې په تور خادر کې یو سپین بڅرکی هم نشته. بس دوی ندې سترگې دي، نور خادر ته گوري او نرۍ نرۍ سپینې لیکې پکې انځوروي. دې توره پرده کې بیا یوه څېره... دوی سترگې راوپنځیږي. دا څېره ژوند نه لري. او سترگې یې د یونان د مرمر و د بوتانو په څېر یوې خواته گوري. په شونډو کې یې هم حرارت نشته.

او بیا د شپې تر ټور خادر لاندې دوه کانه غوږونه یو غږ اوري.

"ماته ژوند راکړه"

بیا بل غږ را پورته شي.

"ماته ژبه راکړه"

او وار په وار نور غوږونه هم د دې سره گډ شي او یو شور ماشور جوړ شي. خو د شپې د دې تور خادر مخې ته دوی رندې سترگې او دوه کانه غوږونه قلم په لاس د خپلې بې وسۍ ویر کوي.

زر کاله ژوند

زه اوږد ژوند نه غواړمه... خو پدې نړۍ کې مې لا ډېر کارونه تراوسه نه دي لري ځکه خو د دې د ترسره کولو لپاره زما زر کاله په کار دي... نه... نه...
 زر کاله ژوند زما د بنو خواړو، سېل، جامو او عېش لپاره نه دی په کار. □ □
 دې کلونډ ډېره برخه د هنر لپاره غواړمه او په دې لړ کې مې دېرش کاله د انځورگرۍ لپاره په کار دي چې د فطرت هغه ښکلا چې لا تر اوسه د يوه انځور جوړونکي هم نه وي ورته پام شوی، زه جوړه کړم. زه د ستورو او سپوږمۍ رڼا او د گلونو خوشبويي، د لولکې د رنگونو سره په يوځای کولو، يو ښکلی باغ نځورول غواړمه. او زه غواړمه چې د انسان د سترگو مسکا وکارمه.

د دغه زر کلن ژوند نور شل کاله مې د ترکانۍ لپاره په کار دي. زه غواړمه چې د لرگي پرې ښکلي وازې او کرکۍ جوړې کړمه. زه درې گوتېزې، گول او پنځه گوتېزې دروازې جوړول غواړمه چې بيا پر ځينو ښکلي نقشونه وکارمه. زه ښکلي مېزونه او چوکۍ هم جوړول غواړمه او دا يوازې د هغو خواړو او غريبو ليکوالانو او شاعرانو لپاره چې کاغذ پر ځنگانه ږدي او په غبرگه ملا ليکل کوي.

پنځوس کاله مې نور په دې لگيري چې د سيندونو په غاړه پراته واړه کاني ولټومه او د دوی په منځ کې پټ پراته نقشونه وتورمه چې بيا يې هغو خلکو ته ور ووبښمه چې پردې کانو گرځي خو ورته گوري نه.

زه نور دوه سوه کاله بيا د دې لپار غواړمه چې په د نړۍ کې ټولې وړانۍ، ويجاړي، ودانۍ، بيا له سره جوړې کړمه او هغه خلک پکې اباد کړمه چې بې کوره گرځي.

او درې سوه کاله مې نور په کار دي چې د نړۍ د هر غمجن سره يوه يوه ورځ تېره کړمه او ورته ووايمه چې د خپل زړه نه ټول غمونه ليري کړه او د هر چا ه چې دې جنگ کړی دی، هغه ته ورشه او پخلا يې کړه. ځکه چې عمر ډېر لنډ دی او ته به زر کاله ژوندی نه يې... □ □ کاله ژوند يوازې زما په برخه دی

ټوليزه

يو ملټين ته خپله مينه ځانگړی ښکاري او د[سې فکر کوي چې ټول عمر به د [] په ذهن او زړه کې د خپل دغه محبوب نه پرته د بل چا عکس نه جوړيږي.

هر ملټين په خپلې مينې وياړي. د نورو ټولو مينې ورته بې ارزښته ښکاري. او ازې خپله مينه ورته بې سارې بريښي. هغه مهال دا خبره رښتيا هم وي ځکه چې هره مينه ځانگړی ده، او د [] سبب دا دی چې هر انسان پخپله ځانگړی دی.

خو په ميليونونو مينو کې يوازې د لېلې او د قيس، د شيرين او فرهاد [] [] [] [] درخانی او د روميو او جوليېټ په شان مينه مثالي مينه شي، چې انجام يې تل مرگ وي.

دې ښاپېری ته

ته ډېره مهربانه یې. [تا ته زما ژوند او د ستړي ژوند ورځو ټول رازونه معلوم دي. لدې ظالمي نړۍ، چې هره ورځ زما د وجود د وینې وروستی څاڅکی هم پېښل غواړي، ته راته پنا راکوې. ته ماته هغه ټول توان په یوه شپه کې بېرته راکوې چې د ژوند د یو لوی ماشین د چلولو لپاره یې زه د لاسه ورکومه. ته زما په پرهرونو خپلې شونډې او زما په ټکېدلي بدن. خپلو نرمو لاسونو پټۍ ردې [] چې له ما د درد ټول احساس ورک شي.

، ښاپېری ته د خدای د و [] ود یوه برخه یې چې د هغه به شان دې په هر چا خپله [] من غوړولې ده. ته دومره مهربانه یې چې په دار د څړېدو په انتظار ولاړ کس پر سترگو هم خپل لاس ردې. ته بېګا یو ځل بیا په ما مهربانه شوې او زما د ستړي ذهن ټول درانه پېټې دې په خپلو جادوګرو لاسونو پورته کړل. که څه هم زه وېرېدمه چې د بې وفا جانان د خبرو له کبله به ستا لاس ماته نه رارسیري. خو تا د هغه په شان له ما لاس وانه خيستو.

ای د خوب مهرباني ښاپېری! تا بېګا زه یو ځل په خپله غېږه کې ونیو [مه خو اوس یو خواست درنه کومه چې زما جانان به هم په خپلو خبرو نا ارامه وي. [] [] یوه چې که له ما یې لاس واخيستو نو خپل ځان به هم ستا د غېږې نه محروم [] [] [].

ې مهرباني ښاپېری! ته یوازې دومره وکړه چې هغه ته هم خپل لاس وغځوه... [] هغه نه خپل لاس مه اخله. لدې ستړي [] [] د ستړو ورځو په ستړو شپو کې [] [] دواړه ستا غېږې ته پناه در وړو.

الف لیلی

هغه هره ورځ نوې کیسه جوړوي. خو کله چې ماښام د خپل باچا سره کښیني نو هغه ورته ووايي "زه وری یم ډوډی راکړه"

ورور او وربندارې، د زوی او د لور، د گاونډیانو، د سپي، د پیشو، د چرگانو او هگيو، د جامو او پېزار کیسه... چا چې ډوډی وڅوري نو په کټ غځیږي... بیا وایي "زه ستړی یم" او بیا کله چې د ده ستوماني وځي او ښه موږ هم وي نو ویده شي.

ا هر سهار په دې هیله خپل باچا ته وگوري چې کېدای شي نن به هغه د شهریار باچا په شان دا خپله ملکه کړي. خو که دا شهرزاد نورې زر شپې هم کیسي وکړي، ملکه به نه شي... دا به یوازې د باچا د اولادونو مور وي... ملکه شهرزاد نه.

سپینه پرستنه

د دوی لویه قافله د شنو ځمکو په لوري ځغلېده، هر چا هڅه کوله چې تر ټولو
اندې ځان ور ورسوي. په یو ځای کې نابېره کنگل لاسونه ترې چاپېره کړل
او د هر یوه تندۍ یې ښکل کړ.

د دوی د اوبسانو په غاړو کې زنگولو یو مست ساز وغږوو او ټول په گډا شول.
ښکته د زمره په شان ځمکې خپله لمنه ورته پرانیسته. او په دې کې ناست هر یو
ژوی پوه شو چې په درنګ ساعت کې دا قافله راکوزیدونکې ده. □ □ چې بیا د
دې قافلې لومړۍ جوړه په گډا گډا د ځمکې لمنې ته وربنکته شوه. او ټولو ته یې
سپینې جامې ډالۍ کړې.

ونو او بوټو خپل سرونه تیت ونيول او دوهمې جوړې د ب په څانگو سپین
دستارونه وتړل. ټوله شپه دغه مېلمستیا روانه وه. او چې سهار شو نو ټول ویده
□ □ و. و زمره ځمکې سپینه پرستنه په ځان هواره کړې وه.

معيار

زه چې وړوکی وم نو زموږ په کور کې هغه څه نه و چې د خپلو ملگرو کره به مې لیدل. د ډوډۍ سره به چټي نه وه، غوښه به مو کله کله خوړه. او سابه به ډېر پخېدل. مېوه به مو کله کله خوړه... زه به ښوونځي ته پلار به بایسکل
 □□□م... او هغه به په لاره دا خبره یوځلي هرومرو راته کوله چې دې به په پښو ښوونځي ته تللو. ده به راته ویل چې "مونږ به سهار سپوره ډوډۍ د اوبو سره خوړه" او وروسته به یې دا راته وویل چې "بختور سهار د تناره گرمه ډوډۍ د خوړو چایو سره خوړي"

هو هغه مهال ما خپل ځان غریب گڼلو... یوه شپه په تکه توره تیاره کې تبلي وژن ته ناست ووم او په هغې لگېدلي شلو بټنو ته مې په دې اند کتل چې که موږ همدغه یو چپنل لرو نو دې نورو نولسو بټنو ته څه اړتیا ده.

ما زوی اوس په شلو چپلونو کې هیڅ خوند ور شى نه وینی. ټوله شپه یې د لي ویزن ریموټ کنټرول په لاس کې وي او کله یو او کله بل چپنل اړوي را اړوي او وایي □ "په دومره چپلونو کې زما د خوښې هیڅ نشته" اوس وای □ "□□□□
 ا کمپیوټر پکار دی زما ټول ملگري یې لري ما ته یې هم واخله" دی هر سهار غوره ډوډۍ او هگۍ خوړي. او بیا چې د ورځې د خرڅ پېسې اخلي نو وایي □ "□
 ښځومه د نېستۍ ژوند کوو."

ناوې

اي لمره! خپله رڼا راکړه چې زه يې په بدن ومنم.
اي سپوږمۍ! په خپلو يخو وړانگو زما مخ ومينځه.
زما د وېښتو يو يو تار راوسپړ، او پکې خپله خلا کېږده.
څوک دې ورشي او د لاله د گل نه زما د شونډو لپاره سرخي راوړي.
پ راته د شپې نه لږ تور رنګ راوغواړي چې خپلې سترګې پرې توري
کړمه.
اي باده! د رامېل نه راته خوشبويي را والوزوه چې په جامو يې ووهمه.
ک دې له ستورو نه راته امېل جوړ کړي.
زه به پخپله د چينې د اوبو شور خپل پازېب کړمه.
زه نن ځان جوړول غواړمه... ځان سينگارول غواړمه... ځان ښکلې کول
غواړمه... د هغه جانان لپاره چې نن به يې ووينمه. زه نن شپه د ټول کاینات
حسن په خپلې ښارسي کې له ځانه سره وړل غواړمه.

تخليق

ته په خپل قلم يوه دنيا جوړوي. ستا په دې دنياگۍ کې هر هغه څه وي چې د خدای جوړه کړې دنيا يې لري... اې ليکواله! ته ځای او مقام... پېښې او حادثې ... او کردارونه يعنې انسانان ... څه لري. ته د خپل هر يوه کردار خالق شې. ته د هغوی خدای شې او هم ، څه ورباندې کوي چې زړه دې وغواړي. يوه ښه کردار ته انعام ورکوي او بد ته بيا سزا ټاکي.

خو که ته په رشتيا هم خالق يې نو بيا ستا په دې دنياگۍ کې کله کله ستا خپل کردارونه باغي شې. که ته يوه څه غواړې او دوی بل څه کوي. منفي کردار مثبت کارونه پېل کړي. ښه سړی وران کاره شې. او ته ورته حېران پاتې شې ، دا ټول کردارونه خو ستا په لاس جوړ شوي دي، دوی ولې هغه څه نه کوي چې ته يې ترې غواړې.

نایي خدای به هم د خپلو تخليق کړو انسانانو په هکله هم داسې فکر وکړي.

۱۱ ۱۱۱۱۱

داسې جرم چې يو څوک يې په ترسره کولو کې بريالی شي نو سزا يې نه وي خو له څوک پکې پاتې راشي او جرم ترسره نه کړی شي نو بيا يې قانون نه پرېږدي. په ټوله نړۍ کې خلک همدغه اصول مني. خو يوازې جاپان داسې هېواد دی چې ځان وژنه پکې غېږ قانوني نه ده.

ځان وژنه د مايوسۍ وروستۍ پړاو او د مرستې لپاره وروستۍ چاره وي. ځا وژونکي تر وروستيو شېبو په دې هېد ږي چې يو څوک به يې وژغوري. هوډ يې پر ځای شي او هغه کسان چې دی يې په دې کار سره پېښمانه کول غواړي، پېښمانه به شي.

خو کله کله داسې نه کېږي ځکه نه خو يې څوک مرستې ته راځي او نه هم پرې پېښمانه شي.

د ژوند کاروبار همدغسې روان وي. خو ځان وژونکي له خپلې ناپوهۍ کې خا تر ټولو ارزښتمن شی (ژوند) د لاسه ورکړي.

زه او ته

. جنگ او سولي ترمنځ هره شېبه يوه پېړۍ شي. په څومره وړه خبره لکه د
□□□□انو، د يو بل د پرزولو تکل وکړو [په يو څو شېبو کې مو ځان ته د پېړيو نا
□□□□ي په بېه کړه. □ ي نا ارامۍ هيڅ نوم نشته. بس داسې يو حالت وو لکه په
بوت کې چې يو کانی بند شي او يا هم په غاښونو کې د کارو (خوارو وېلنو) يوه
دانه و□ ... بل هيڅوک ترې خبر نه وي.

بس يوه پښېماني پاتې وه. هغه پښېماني چې پرون زما له قهره راوتلې وه او هغه
قهر چې ورمه ورځ زما خپګان زېږولی وو.

بس د يو څو شېبود بحث زېږده... داسې لکه د کدو ځيلۍ چې يوه شپه کې په دېوال
وخيژي.

خو دا ټول منفي احساس د هغې ګلدستې د يوه گل په مسکا د انځر گل شو چې تا
نن سهار راته ډالۍ کړو.

وروستی لیک

ته چې زما له ژونده ووتلې نو هره شېبه راته یو عذاب وو. به هر شي کې به مې ستا خبره لیدله او ستا د وجود احساس به یې راکاوه. هغه خوشبوی چې ستا خوښېدو، هغه بنگري چې تا پرې کیسه لیکلې وه، لنډه دا چې زما شا وخوا داسې هیڅ شی نه وو چې په هغه کې به مې ستا د وجود عکس نه لیدو.

بیا مې د خپل لېونتوب علاج پخپله پیل کړ. هغه سندري چې موږ په گډه اورېد[] وې، اوس نه اورم...د سرو پتیو هغه ژېړ کمیږي مې د بکس په تل کې کېښودو. په مغو لارو مې قدمونه اخیستل بند کړل چې ستا سره به مې پرې تگ کاوو. هغه کړي مې مات کړل، او هغه خوشبوی مې هم ورک کړو او د هغو خلکو نه هم ډډه کومه چې ستا ذکر کوي.

ما بیا د خپل زړه نه چارچاپېره د اوسپنو دېوالونه وڅېړول، هغه دېوالونه چې په []وا هم زما به ژوند کې وو او تا د خپلې مینې په اور ويلي کړي وو.

د اوسپنې ويلي شوي دېوالونه بیا له سره جوړول که څه هم ډېر گران کار دی خو ناشونی راته نه ښکاري. او هسې هم ستا د مینې اور اوس په اوبو کې اوښتی دی. اوبه یخیري او یخی د اوسپنې دېوالونه نه شي ويلي کولای.

د طور نه

ته د خومره مودو راهيسې سرگردان وي. پخپل ځان پسې گرځېدې. په
□ مومتوب کې به د ابراهيم په څېر تورو او سپوږمۍ ته حيران وي. د ورځې
به دې لمر ته سجدې کولې. خو خپل ځان به دې نه شو موندلای. سر به دې په
ځمکه کېښودو او په ژړا به شوې. شک او گمان په اور کې به سوځېدې. □
خپل وجود جواز به دې غوښتو. اور به دې ورک شو او د ځمکې په يوه گوټ
کې به هم ستا د پناه ځای نه وو.

ايا په دې وخت کې به ما ستا لاس نه وو نيولی؟ هغه مهال چې تا خپل ځان مړ
و، ما نه وي راژوندی کړی؟ نو که ته اوس هم په دې مادي نړۍ کې خپل ځان
لټوي نو همدغسې سرگردان به گرځي. ځکه چې د ابدې ژوند لاره هغه نه ده چې
ته پرې روان يې.

پژندگلوې

زه د علم سره مينه لرم

خو کتاب په بېه نه اخلم

زه د سولې او امن منونکى يم

خو د بل چا د رايې د اورېدو زغم نه لرم

زه د بشري حقونو درناوى کوم

خو د ظالم حکمران په ضد غږ نه پورته کوم

زه په خپل هېواد وياړم

خو ژوند پکې نه کوم

زه د ښځې په ناموس ځان قربانوم

□□ د هغې وهل ټکول خپل حق گڼم

زه د مينې کيسې په خوند اورم

خو که زما اولاد مـاين شي نو هغه وژنم

زه پاکوالى نيم ايمان گڼم

خو په خپل ببر سر او خيرنو جامو وياړم

هـ د خپل مذهب لپاره جنگ کوم

نو پخپله عبادت ته نه ورځم

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library